

Αγάπη και συναίσθημα.

π. Ευσέβιος Βίττης.

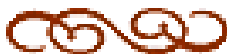
Η αγάπη πρέπει να είναι αγάπη πρώτιστα στον Ιησού και δια Ιησού η έκφρασή της στους αδελφούς μας. Θα πρέπει να αγνοηθεί ο ρόλος του συναισθήματος; Θα ήταν λάθος η παραγνώρισή του. Ο άνθρωπος δεν είναι άγγελος, για να αγαπάει σαν άγγελος. Και ως άνθρωπος έχει την ιδιοτυπία του στην έκφραση της αγάπης του. Μιλώντας για αγάπη δεν μπορούμε να αποφύγουμε να μιλήσουμε για τρυφερότητα καρδιάς, για ευαισθησία κλπ. Η αγάπη λειτουργεί μέσα μας όχι ως κάτι ξένο προς τον μηχανισμό του ψυχικού μας κόσμου. Όμως η χριστιανική αγάπη δεν είναι μόνο συναισθηματισμός. Είναι χάρισμα του Θεού, στο οποίο καλείται να συμμετάσχει και ο συναισθηματισμός μας εξαγιαζόμενος.

Ο Κύριός μας δεν καταργεί το συναίσθημα, αλλά το εξαγιαάζει. Προσέχοντας στο παράδειγμά Του βλέπουμε πόση ανθρωπιά δείχνει, πόσο γλυκός είναι. Τον συγκινούν τα παιδιά, τα οποία παίρνει στην αγκαλιά Του και τα παρουσιάζει ως εικόνες για μια ώριμη και συνετή αθωότητα και παιδικότητα. Στενάζει μπροστά στον ανθρώπινο πόνο, τον οποίο απαλείφει από πολλές καρδιές. Κλαίει μπροστά στο θέαμα του θανάτου, που θέτει

τέρμα στην ομορφιά της ζωής. Και μιλάει λίγο πριν από το θείο πάθος Του με μια απέραντη τρυφερότητα στους μαθητάς Του, που δεν διστάζει να τους ονομάσει «τεκνία» Του (Ιω. 13:33). Θυμηθήτε την ωραία και τόσο παραστατική εικόνα, που χρησιμοποιεί απευθυνόμενος με θλίψη στην Ιερουσαλήμ για την άρνησή της να δεχθή την αγάπη Του: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ,... ποσάκις ηθέλησα επισυνάξαι τα τέκνα σου ον τρόπον όρνις την εαυτής νοσσιάν υπό τας πτέρυγας, και ουκ ηθελήσατε!» (Λουκ. 13:34). Πόση θλιμμένη τρυφερότητα δεν κρύβει αυτό το παράπονο!

Και οι Άγιοι της Εκκλησίας μας, που ακολούθησαν τα ίχνη του Κυρίου, δεν παραγνώρισαν τον μεγάλο θησαυρό της ευαισθησίας και της συναισθηματικότητας, προκειμένου να εκφράσουν την πεντακάθαρη αγάπη τους στα παιδιά του Θεού, τα πνευματικά τους αδέρφια. Πρώτος και καλύτερος ο μεγάλος απόστολος Παύλος. Πόση ήταν η αγάπη του για τον Κύριο, το γνωρίζουμε καλά. Και δεν μας είναι άγνωστη η υπερβολή της αγάπης του για τους πιστούς, τους οποίους «εγέννησεν εν τω Ευαγγελίω» (Α' Κορ. 4:15). Έτσι σε μια στιγμή ξεσπάσματος της καρδιάς του αφήνει να ακουστή ετούτη η κραυγή: «Τεκνία μου, ους πάλιν ωδίνω, άχρις ου μορφωθή Χριστός εν υμίν! Ήθελον δε παρείναι προς υμάς άρτι και αλλάξαι την φωνήν μου!» (Γαλ. 4:19-20). Και σε άλλη περίπτωση: «Τις ασθενεί, και ουκ ασθενώ; τις σκανδαλίζεται, και ουκ εγώ πυρούμαι;» (Β' Κορ. 11:29), έκραζε με πόνο πολύ. Πώς να μη συγκινήσουν τις καρδιές τέτοιες εκδηλώσεις αγάπης θεϊκής σε μεγαλείο και ντυμένης τόση ανθρωπιά και κατανόηση;

Ας ακούσουμε και δύο άλλες φωνές, από τις πάμπολλες, μέσα από την ασκητική παράδοση της Εκκλησίας μας.

Είναι κλασσικό και ανυπέρβλητο το χωρίο του Ισαάκ του Σύρου, όπου μιλάει για «καύσιν καρδιάς». Να, τι λέει, με απλά λόγια, για να το υπενθυμίσω στην αγάπη σας:

«Καρδιά ελεήμων, δηλαδή καρδιά γεμάτη τρυφερή αγάπη, είναι τελικά θέρμη καρδιάς, που καίγεται κυριολεκτικά για όλα τα

δημιουργήματα, για τους ανθρώπους, για τα πουλιά, για τα ζώα και για τους δαίμονες και γενικά για κάθε κτίσμα. Και στην ανάμνησή τους και στη θέα τους τα μάτια του ανθρώπου, που έχει ελεήμονα καρδιά, πλημμυρίζουν από δάκρυα. Από την πολλή και έντονη αγαπητική διάθεση, που συνέχει την καρδιά του, και από την πολλή καρτερικότητά της γίνεται πολύ ευαίσθητη και δεν μπορεί να ανεχθεί ή να ακούσει ή να ιδεί να συμβαίνει κάποια βλάβη ή κάποια μικρή λύπη στη Δημιουργία. Γι' αυτό και κάθε ώρα και στιγμή προσεύχεται με δάκρυα και για τα χωρίς λογικό δημιουργήματα και για τους εχθρούς της αλήθειας και γι' αυτούς που του προξενούν ζημιές και βλάβες παρακαλώντας τον Θεό να φυλαχτούν και να συγχωρεθούν. Το ίδιο προσεύχεται ακόμη και για τα ερπετά (που γι' αυτά νιώθει κανένας ενστικτώδη αποστροφή). Και το κάνει αυτό εξαιτίας της άμετρης ευαισθησίας, που έχει στην καρδιά του, όπως ο Θεός» (Λόγος πα').

Ένα άλλο δείγμα ιερής τρυφερότητας αναφέρεται στον διακρικώτατο και σοφώτατο Αββά Ποιμένα, έναν από τους πιο μεγάλους Αββάδες.

«Πήγαν», λέει η διήγηση, «κάποιοι γέροντες στον Αββά Ποιμένα και του είπαν· επιτρέπεις, αν ιδούμε τους αδελφούς να νυστάζουν την ώρα της ιερής συνάξεως, να τους σκουντήσουμε λιγάκι για να μην κοιμούνται κατά τη διάρκεια της αγρυπνίας; Ο Αββάς τους αποκρίθηκε· εγώ, αν ιδώ τον αδελφό μου να νυστάζει, του βάζω το κεφάλι στα γόνατά μου και τον ξεκουράζω» (Γεροντικόν, Αββάς Ποιμήν § 92).

Αλήθεια, τι υπερβολή τρυφερότητας και κατανοήσεως του κόπου ή της αδυναμίας του άλλου!

Η υπερφυσική και ουράνια αγάπη δεν θα μπορούσε να εκφρασθή καλύτερα, εξαγνισμένη και αγιασμένη εν Χριστώ, από τον τρόπο, με τον οποίο εκφράζονται και οι ανωτέρω Πατέρες, αλλά και πάρα πολλοί άλλοι. Γι' αυτό δεν σταυρώθηκε ο Κύριος και δεν ανέστη, για να μεταμορφώσει τη φύση μας και να την κάνει από θηριώδη και αγριωπή, λεπτή, τρυφερή, πονετική, γεμάτη κατανοούσα αγάπη; Η μεταμορφώνουσα την

«πεπτωκυίαν» φύση μας χάρις χύνεται πλούσια στην ανθρώπινη καρδιά, την ανασταίνει από την σκληρότητα και διαφθορά της, ώστε να μπορεί άνετα δια μέσου της να εκφράζονται τα πλούσια χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, ένα από τα οποία, το κυριώτερο δε, είναι η αγάπη (Γαλ. 5:22).

Από το βιβλίο: (Αρχιμ. Ευσεβίου Βίττη), ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ. Έκδ. Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος 2012, σελ. 30.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>